

Alexandru Lamba
iese adeseori
la plimbare
cu Ficțiunea.

Zenob

nr. 79 / 3 iulie 2023
Săptămânal de cultură

FICTIUNEA

optm

Director de număr: Ciprian Handru

Greva la lupă, o radiografie a unui profesor

Nicoleta Mihai Marini

„Greva a început din cancelarie și se va încheia tot în cancelarie” a fost mesajul liderilor sindicali.

A fi profesor în România ultimilor 30 de ani este o cale pe care și-o asumă din ce în ce mai puțini absolvenți. A fi profesor în România înseamnă să nu dispui de resurse materiale în școli, să faci față unei întregi hârțogării care mănâncă din timpul alocat calității educației, să nu ai certitudinea că tu și elevii tăi sunteți în siguranță, să fii paznic în școală (când ești de serviciu pe școală), să cauți sponsorizări pentru a premia un copil cu performanță la un concurs sau la o olimpiadă, să fii obligat prin natura sistemului să participi la cursuri cu credite plătite din salariul tău de profesor, să tânjești după cărți pe care nu ți le poți permite, să fii obligat „să treci” elevi, să accepți că educația este finanțată per copil, iar tu, ca profesor, ești umilul servitor al elevului (mă refer la cel indisciplinat, chiulangiu, fără educația celor șapte ani de acasă), să nu ai un salariu decent, până la urmă să nu te bucuri de aprecierea societății civile.

Greva profesorilor a durat trei săptămâni. Am cerut demnitate, ni s-a oferit minciună, batjocură,

umilință, șmechereală, cuvinte care stau la baza unei mari majorități a societății românești (nu aveam pretenții de la clasa politică, aveam de la societatea civilă, de la liderii naționali de sindicat).

Pe 10 mai a.c. au protestat în București în jur de 15.000 de profesori și de angajați din educație. Mitingul s-a dorit o mișcare de forță, înainte de un referendum printre profesori, privind o grevă generală. Impresiile au fost legate de energia pe care ți-o dă o astfel de participare. „Astăzi m-am simțit mândru că sunt profesor! Am văzut forța din care suntem parte!”

„Am participat la o acțiune inedită, am lăcrimat. Va fi un sentiment de neuitat.”, afirmau doi dintre participanții la miting.

În urma acestui referendum, majoritatea profesorilor am semnat pentru demararea grevei în educație, așa încât pe 22 mai a.c. liderii sindicatelor din învățământ precizau că peste 150.000 de profesori și peste 70.000 de angajați din școli, personal didactic auxiliar și nedidactic, din totalul de 292.000 de profesori și angajați în școlile din România, au intrat în prima grevă generală pe termen nelimitat. Această grevă a

născut speranța că învățământul românesc poate fi resuscitat, că profesorul poate să-și câștige demnitatea, toți participanții adunându-ne în jurul sloganului „Uniți suntem mai puternici.”. Toate revendicările noastre au fost perfect justificate, de bun simț și au vizat nu doar creșterea salariilor dascălilor, ci și finanțarea de mult promisă a învățământului cu 6% din PIB (cifra care apare în proiectul *România Educată* inițiat de președintele Klaus Iohannis).

Primele cinci zile de grevă au culminat cu mitinguri organizate de filialele județene ale sindicatelor. S-a cântat, s-a scandat: „Facturile nu se plătesc cu vocație.”, „Investind în educație, investiți în viitorul țării!”, „Vrem o țară educată, nu o țară eșuată!”, „Popor needucat/Masă de manipulat.”, „Nu vrem pensii speciale, vrem salarii normale.”. Aceasta a fost prima săptămână de grevă, timp în care noi, profesorii greviști, am desfășurat activitățile legate de absolvirea elevilor, ne-am asigurat că elevii au note, am organizat o serie de concursuri fără să fim remunerați în vreun fel (niciodată nu suntem plătiți pentru participarea la concursuri, iar acestea se desfășoară numai în timpul liber, de cele mai multe ori sâmbăta), am pus din nou (pentru a câta oară?) confortul psihic al elevului înaintea intereselor personale legate de salarizare. Răspunsul Guvernului la revendicările noastre a fost acordarea de două ori pe an a unor prime/vouchere, ceea ce ne-a făcut să înțelegem că suntem percepuți de către clasa politică ca niște asistați social. Sindicatele au cerut emiterea unei OUG prin care să se garanteze, în noua lege a salarizării, că salariul profesorului debutant va fi egal cu cel puțin salariul mediu brut pe economie, prevedere care a fost eliminată din Legea Învățământului Preuniversitar.

Poem

731

Constanța

Constanța, poate să mă întorc acasă?

Să te las iar să-mi numeri genele.

Constanța, au murit toți câinii, doar eu bat drumurile

Constanța, numele tău am să-l păstrez cum un soldat tranșat de război – părăsit – își păstrează unicul picior

Constanța, mozaic din carne și albine

Constanța. bucăți de urechi și buze – măurate

Constanța, lanul de semințe e tot al tău.

Constanța, când ți-ai prins rochia-n nuc,

A cui erai, Constanța?

Integral în versiunea online

Integral în versiunea online

Cărțile din cărți

Ficțiunea OPTm

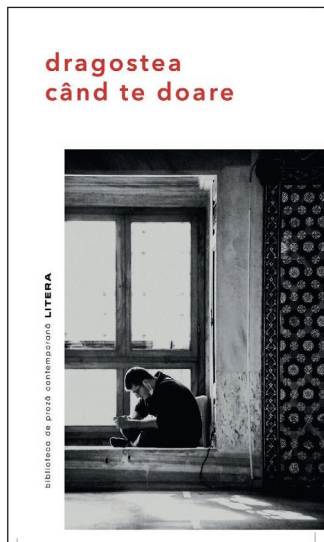
Până nu demult îmi plăcea să citesc romane, să intru în fibra lor nevăzută și să mă transform în plăcintă, în vierme, în moluscă, ascunsă în buzunarele călduțe ale altei minți. Astăzi am pierdut această bucurie. Mi s-a tăiat, mi-a murit impulsul și am uitat nu doar mâinile cele frumoase ale lui Remedios, dar și saliva fierbinte a lui Leopold Bloom, pulpa caldă a vacii lui Isaac Snopes, ochii obloniți a lui Charles Bovary, gustul gurii lui Rastignac, șerbetul alexandrin al lui Balthazar, chiar și urechile înroșite ale unui matroz despre care am citit anul trecut.

Iar această transformare a mea, în om agil și necititor, nu este una total naturală. Cum spuneam, constrângerile istoriei nu au nicio legătură. De starea mea sunt responsabili numai și numai cei patru bărbați și Aurelius însuși. Nu mi-am dat seama decât târziu, într-o iarnă cu multe coincidențe. Până atunci trăiam doar în mahnirea grea pe care o moștenisem de la Aurelius, fără să pricep cât de subtil era mesajul lui, căci, dincolo de dușmănia unor ochi, există întotdeauna un scop foarte precis, topit în sângele unei povești.

Pentru mine suprema umilință se numește Aurelius.

Doina Ruști –

Patru bărbați plus Aurelius

Cărțile polițiste îl călcau de-a dreptul pe nervi când erau prea intuitive, iar textele academice de multe ori erau prea fade. Din păcate pe autorii mari îi epuizase în marea lor majoritate înainte de epidemie. Recitirile îl ajutau într-o oarecare măsură mai ales în cazul cărților citite cu mulți ani în urmă. Descoperise că Dostoievski, Faulkner și Cehov îi ofereau în continuare o cotă ridicată de siguranță. James Joyce funcționa bine, Proust era să îl pună la pământ până la final, dar a mers pentru câteva săptămâni, Saramago putea să recitească chiar de mai multe ori, avea ceva intelectual, o privire ironică asupra lucrurilor și firii umane care îl captiva mereu, Sabato, Cortazar, Buzati, Fitzgerald, Woolf, Nabokov îi dădeau încă motive să trăiască, dar cel mai mult se bucura de Thomas Mann și de filosofie. Mann era ca o cărămidă cu care putea să dea după ceafa virusului. Detalii peste detalii care despărțeau trupul de suferință. Boala pălea în fața Muntelui vrăjit sau a Doctorului Faustus. O luase de la zero cu toți filosofi și biografiile lor și cheltuisese o mică avere pe cărți, chiar dacă primea o subvenție generoasă de la stat ca toți intelectualii cu ștate vechi, a fost nevoit să comande și multe cărți în limba engleză, care nu erau încă traduse în română. Când

citea ceva nou care îi atrăgea toată atenția, se simțea perfect sănătos.

Bogdan Răileanu –

Înainte să te retragi în lumea ta

Rupe încet, pe margine, hârtia groasă care-l învelea bine și, deși se aștepta la cel puțin două cărți, fu surprins să constate că era un singur volum masiv, un manuscris... „Buddenbrooks”, de Thomas Mann. Înlemni. Și nu doar pentru că Mann era unul dintre autorii săi favoriți, despre care scrisese și în lucrarea sa de doctorat, sau pentru că, în curând, avea să se împlinească un secol de la apariția celui roman excepțional, care îi prezentase una dintre iubirile sale adolescente, pe Tony Buddenbrook, și totodată prima sa deziluzie sentimentală, ci mai ales pentru că nu-și imagina cum intrase în posesia manuscrisului

directorul său și de ce i-l dăruise lui?! Probabil costase o avere, deși, în fond, nici nu conta, era inestimabil.

Mihai Ene – *Între secole*

A fost adusă o nouă persoană în cușca 305, James, un creștin singaporez care avea o Biblie. Mi-au dat lacrimile năvală în momentul în care am văzut că o scoate dintr-un mic săculeț pe care-l ținea tot timpul lângă el. Era cartea de care îmi era cel mai dor și aproape că am țipat ca din gură de șarpe când am văzut că o deschide, o așază pe podea și se urcă efectiv cu picioarele pe ea. Era un obicei ciudat al bisericii penticostale din care făcea parte, să se urce pe carte și să afirme că stă pe cuvântul lui Dumnezeu. A fost însă generos cu mine și mi-a oferit-o să citesc din ea atât cât mi-am dorit.

Marius Balo – *Păturica roz*

Alexandru Lamba: Dezideratul meu literar este să nu scriu două cărți asemănătoare

Unde îți place să citești și de ce?
În casă sau afară...?

De câte ori am ocazia, citesc afară. Îmi place să stau în natură sau măcar într-un mediu urban, dar înverzit, cum ar fi un parc. Dar, din păcate, nu am în permanență câte o carte la mine, pe oriunde-aș merge, așa cum ar fi frumos. Deci, citesc destul de rar pe-afară.

Ce părere ai despre cărțile de pe rețele sociale, fotografiate sub o creangă, pe o stradă etc.?

Nu pot avea decât o părere foarte bună despre orice formă de promovare a cărților. Rețelele sociale ajută foarte mult în contextul în care publicitatea pe canalele media clasice este prohibitiv de scumpă. Evident, creativitatea fiecărui cititor în parte este și ea de apreciat. Când cineva investește timp și pricepere pentru alegerea compoziției pozelor cu cărți, persoana respectivă le face un mare serviciu cărților.

Ce descrieri de natură îți vin în minte acum: de străzi, de păduri, de ape? Ai descrieri în proza ta?

Personal, consider descrierea de peisaj drept o unealtă ajutătoare în literatură și o folosesc doar în măsura în care conturarea unei anumite imagini ajută în context. De aceea o țin la proporții scăzute. Cititorul de astăzi nu mai are

răbdare pentru a citi pagini întregi de descriere, doar pentru a vizualiza lucrurile exact așa cum le-a imaginat autorul. Și poate nici nu e atât de important să o faci, imaginația putând foarte bine să umple golurile, folosindu-se doar de câteva linii directe. Ca să dau un exemplu de roman care conține descrieri și de străzi, și de păduri, aș menționa „Isus din întineric” al lui Radu Găvan.

Îți place să-ți prezinți personajele în contexte naturale? Ce peisaj ai descris cu entuziasm?

În „Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte” am lucrat mai mult la descrierea de peisaj în capitolele desfășurate în satul de la Dunăre. Acolo am simțit nevoia să insist un pic asupra naturii, mi

s-a părut relevantă în economia acțiunii. Mai am câteva descrieri și în proza „Pe muchie de lamă de ras”, din Ficțiunea OPTm, acțiunea de acolo petrecându-se în orașul meu.

Citează un fragment de proză (a ta sau a altuia) în care apare un copac.

„După care ne-am așezat direct pe dâmbul dintre cei doi copaci. Fiecare avea lângă el copacul lui. Mi-a zis să nu mă uit și să întind mâna în dreapta. Cu palma am simțit scoarța copacului meu și un val de energie mi-a cuprins întregul corp. Apoi am deschis ochii și am rămas fără aer. M-a sărutat pe creștet, trecându-și mâna liberă pe spatele meu. I-am repetat gestul și ne-am îmbrățișat,

păstrând și conexiunea cu copacii. De sus, lumea părea mai mare și mai plină de înțeles. Mai colorată și mai liberă. I-am spus că ăștia sunt copacii noștri, și dacă o fi în viața asta ca noi să nu mai fim împreună, ei vor duce mai departe povestea noastră și ne vor veghea de aici, de sus.” – Neuroleptic, de Dorian Dron.

Care e copacul tău? Știi că există un test psihologic despre relația om-copac. Dacă ar fi să-ți descrii opera ca pe un copac, ce-ai alege și de ce (îți plac copacii viguroși, pitici, tufe etc.)?

Nu am un copac al meu. Nici nu cred că voi dezvolta o relație cu unul, deși am sădit câțiva. Să nu fiu înțeles greșit, îmi plac foarte mult copacii, îi consider foarte benefici, sunt un militant pentru înverzirea orașelor, dar nu mă văd îmbrățișându-i, vorbindu-le sau personificându-i în vreun fel. Dacă ar trebui să-mi vizualizez opera literară ca pe un copac, aș prefera un castan, pentru că are coroana extinsă. Dezideratul meu literar este să nu scriu două cărți asemănătoare, fiecare să aibă o individualitate a ei, să se întindă fiecare în direcția ei. Ca ramurile unui castan.

Top 5 cele mai bune publicații

Ficțiunea OPTm

După căderea presei scrise. Multe publicații și-au păstrat cititorii în online. Puține însă au reușit să-și păstreze valoarea și mai ales obiectivitatea. O publicație nu mai are de multă vreme rolul de a informa, ci este doar în cele mai multe cazuri doar o platformă pentru injurii și calomnie, pentru promovarea mediocrității. Cunoașteți cu toții cronicile fabricate, interviurile sau topurile de cărți din categoria *fake*-urilor, preluate exclusiv din câte un grup legat economic.

În acest haos general, mai sunt încă publicații care amintesc de perioada glorioasă a presei scrise. Iată topul nostru!

Adevărul

Chiar dacă nu mai are forța pe care o avea cu ani în urmă, ziarul *Adevărul* rămâne în continuare o publicație curată și cultă, cu opinii argumentate, cu o anume constanță valorică. Suplimentul *Adevărul de weekend* este și una dintre cele mai căutate reviste de cultură populară și de divertisment.

Ziarul Financiar

Este o publicație care a ținut steagul mai multe decenii, cu articole de calitate, specializat exact pe ceea ce promite titlul, cu informație de ultimă oră în domeniu.

și în cunoștință de cauză. O anumiță înclinație spre zona conflictuală și un spirit subliniat partinic scad din valoarea platformei.

Ziare.com

E o platformă profesionistă, deschisă și prietenoasă.

Hot News

Este o publicație rezistentă în timp, iar pentru asta o apreciem. Din păcate, e dedicată unui număr restrâns de evenimente și cam același „personaje”, încât ai impresia că citești același conținut de-acum 10 ani.

Conținutul variat și dinamic face din el o publicație citită.

G4 Media

Scritură bună, publicație profesionistă. Cu rubrici culturale la zi

Ultima oră

Zenob

Eal doilea an în care dăm premii. Ieri seară am ieșit la o terasă și am trântănit despre preferințe și alegeri. În primul rând, despre categorii: care dintre ele credeți că a adunat cele mai multe voci? De fapt, au fost două: *Cel mai bun final* și *Cel mai bun personaj*. Sunt două premii cel puțin interesante. Când citești un roman, ești atent la personaj, pe care îl și ții minte cel mai mult. Ce-ți amintești din romanul *Un veac de singurătate*? Șirul lung de Buendia. Ce ai în minte când te gândești la *Pescărușul* lui Cehov? Două aripi prăpădite? Oh, nu! Îți vine în minte silueta fragilă a Ninei. Dar mai este ceva la fel de important: finalul. La fiecare pagină te întrebi *cum* se termină, sperând să fie pozitiv, dar nu lacrimogen, să fie clar, dar nu foarte, să-ți lase întrebări etc.

Printre cei care sunt bucuroși că există premii pentru personaj și final se numără Ruxandra Ruscioc, Ciprian Handru, Cristina Bogdan și Petre Nechita. Acesta din urmă e însă și mai fericit că ne-am hotărât să alegem 10 povestiri demne de felicitat. Preț de o oră ne-a povestit ce i-a plăcut din cele zece ficțiuni.

Petre Nechita

„Îmi place să trec dintr-o lume în alta, iar cu cele 10 povestiri propuse de revista *Ficțiunea* am trecut prin 10 lumi minunate: am fost urmărit de hiene pe străzi, am simțit mirosul de pandișpan și de aluminiu, am învățat pașii de vals într-o sală de bal, m-am dat cu spray-uri care țin loc și de deodorant și de parfum și... n-am să uit stiva de cărți de la ghenă. Toate astea se regăsesc în *Ficțiunea*, la Noua literatură.”

Cei mai gomoși sunt cei din juriu. Nu e ușor, bineînțeles, pentru

că alegerea are nevoie de argument solid și... spus în public.

Anul acesta, juriul e format din câțiva oameni foarte responsabili și implicați. Liviu G. Stan este scriitorul care a primit anul trecut unul dintre premiile *Ficțiunea*. Ca să-și completeze experiența, a trecut de cealaltă parte a baricadei, fiind acum cel care hotărăște cine va lua premiu pentru stil. Adriana Irimescu (actriță) urmărește de vreo doi ani schimbările estetice, alcătuiind un clasament al operelor-manifest. Ligia Pârdulescu (poetă și prozatoare) a luat-o cel mai mult în serios:

Ligia Pârdulescu zicea că „Este un roller coaster, o călătorie intensă prin universuri extraordinare, cu vibrații și frumuseți diferite, dintre care va trebui să aleg, din păcate, un singur univers câștigător. Asta înseamnă pentru mine, pe scurt, să fac parte din juriul pentru Premiile *Ficțiunea*. Este o alegere dificilă, dar, indiferent de rezultat, experiența este grozavă și consider că toți cei nominalizați sunt câștigători!”

Din juriu mai fac parte Cristina Bogdan, conf. univ. dr, antropolog, decana Facultății de Litere. Pentru ea, rigoarea e pe primul loc, dar și o pereche de sandale confortabile, pe care le-a comandat la Roma. Ce parfum ar merge la sandalele astea? *Quatre de la Boucheron* a răspuns ea, întorcându-se la romanul voluminos, cu copertă albastră (nu spun care). Ciprian Handru este pentru prima oară într-un juriu. Își face un doctorat pe proza lui Groșan, la Facultatea de Litere, București, sub îndrumarea profesorului Ion Bogdan Lefter. Așa că are capul plin de ficțiune...

Și în fine, la închiderea ediției a avut loc și ședința de hotărâre a premiilor. Pot să spun deocamdată că sunt nume importante.

Locuințe ce nu ne aparțin

Andreea Ferigeanu

Sunt de la 18 ani în București, adică de 12 ani, și urmează să mă mut pentru a opta oară. Ultima chirie, în care mă aflu acum, din care scriu, a fost cea mai longevivă și am locuit aici aproape 5 ani. Pe Mihai Bravu 188, dacă va vrea vreodată cineva să îmi facă o placă memorială „Arc peste timp, Aici a trăit și a creat...” De aici mi-e și cel mai greu să plec. Scriu acum din garsoniera open-space în care încă locuiesc, cu un dulap imens, fără bibliotecă, drept pentru care am tot improvizat spații de așezat prea multe cărți – acum sunt pe jos, sprijinind un perete, oferind ceva personalitate și culoare – într-un an am făcut din ele un brad de Crăciun inspirat, desigur, din pozele de pe Pinterest, le-am agățat o instalație și vreo două săptămâni aveau un sens, un capăt și o formă. În loc de noptieră, lângă pat, e o comodă mărișoară, care mi-a construit un colț numai al meu, cum l-a numit cineva, cu câteva cărți ce stau la coadă, cu o mică vitrină vintage primită cadou în care-mi țin parfumurile, cu o veioză primită cadou (numai pe căpătate, se vede), cu câteva suveniruri de prin călătorii, care se scaldă într-o lumină caldă. Locul meu preferat e cel din care scriu acum – un fotoliu îndreptat către o măsuță

care, în timp, a devenit loc de așezat acareturi – colțul meu de lenevit, numai de lucrat nu.

Și cu toate minusurile ei – finisajele superficiale, balconul prea mic, lipsa periodică de apă caldă specifică sectorului 2, gândacii de vară care își făceau simțită prezența din când în când, acest blestem al traiului în București, aerul condiționat vechi care are nevoie de o curățare serioasă, președinta scării scârbită de chiriași în general, ei bine, aici mi-am trăit anii de burlăcie, tinerețe și independență, căci la 25 de ani mi-am luat viața în mâini și m-am mutat singură. A fost greu la început, mă simțeam de multe ori neîncrezătoare și singură, e mare lucru să înveți să locuiești singur și să nu te simți singur.

Trăirile mutatului, fricile mutatului... frici absurde pe care nu știu dacă și alții le au, dar sunt de toate felurile, gânduri obositoare ce nu mă lasă să dorm – frica eternă că voi rămâne pe drumuri, cineva îmi va da țeapă, proprietarul va schimba yala și va fugi cu banii mei, iar eu voi rămâne în ploaie cu catrafusele cine știe pe unde, îmi voi pierde toate rochiile și toți pantofii, se va alege praful de cărțile mele prea multe, va trebui să-mi vând chestii să supraviețuiesc, voi dormi pe la

prieteni, voi căuta alte chirii, dar cum să mai găsesc pe cineva în care să am încredere? Totul se va destrăma și voi ajunge pe străzi, viața nu va mai fi niciodată la fel, voi părăsi Bucureștiul și mă voi întoarce la Câmpulung să trăiesc în apartamentul alor mei până la adânci bătrâneți, căci e singura aproape proprietate pe care o am. În fine, gândurile astea uneori mă copleșesc, uneori dispar, uneori mă apucă râsul, par absurde, dar ele răsună din când în când și mă întreb dacă astea or fi anxietățile noastre, ale tuturor, veșnic chiriași.

Nici nu-mi amintesc ce griji aveam când eram studentă și mă mutam. Mi se părea când oribil, când amuzant. Atâta anxietate clar n-aveam. Îmi amintesc când locuiam cu o prietenă, Gaby, cu care m-am împrietenit grozav într-o chirie. Ne-am mutat cuibul spre ceva mai bun și mai ieftin, într-un bloc vizavi de cel în care locuiam, foarte, foarte aproape. Ne-am mutat bagajele pe rând – aveam atât de puține lucruri. Aveam un birou mic, pe care l-am cărat amândouă, una de un capăt, una de celălalt și țin minte că am pus pe el un buchet mare de flori, am ridicat biroul și am plecat cu el la drum. Arăta ca un coșciug pe ultimul drum și noi ne spărgeam

de răs. Ne mutam într-un apartament vechi, ponosit, cu o bibliotecă imensă din care am încercat fără succes să citesc Platon. S-au perindat prin apartamentul ăla tot felul de oameni, cu care am răs mult, care m-au enervat, cu care am legat prietenii ce s-au pierdut, iar acum nu mai știm nimic unii de viețile altora. Deși nu stăteam la cămin, intimitate nu prea exista oricum, nici bani, doar bună voie și chete, cartofi prăjiți de la Dris-tor, pizza de la colț când primeam bani și zacuscă sau cartofi prăjiți făcuți în casă când strângeam cureaua. Mâncare de la mama, naveta până în Militari, oameni de tot felul și chirie ieftină.

Integral în versiunea online

Firul narativ al romanului aproape se născuse

Cristi Nedelcu

Ați văzut fără îndoială pe Facebook postări de genul „Asemănări incredibile între personalități istorice și actori”. Într-una dintre sesiunile mele de Facebook am dat peste o astfel de postare din care am aflat că Nicolae Grigorescu seamănă cu Orlando Bloom, Hugh Grant cu Oscar Wilde și Eminem cu Împăratul roman Severus.

Este aproape un loc comun ideea că există un număr limitat de

combinații antropometrice pe care figura umană le poate avea. Probabil dacă am avea o bază de date imensă cu figurile tuturor oamenilor care au trăit pe pământ de la începutul istoriei și până acum, am avea surpriza să vedem că există doar câteva mii de figuri care se repetă la nesfârșit. Poate că ieri tocmai am trecut pe stradă pe lângă Elena din Troia sau pe lângă Ulise.

Și nu știu prea bine cum și de ce, pentru că nu știm cum

funcționează lucrurile astea, m-am întrebat dacă nu doar figurile, ci și destinele sunt repetabile.

Era seară când mi-a încolțit gândul că probabil există un număr limitat de destine pe care cineva le distribuie aleatoriu sau după un algoritm suficient de complicat încât să ni se pară aleatoriu. Și, pe măsură ce seara devenea noapte, ideea creștea sub imperiul întrebării cum ar fi întâlnirea dintre două astfel

de destine despărțite de câteva decenii bune.

Am adormit, dar ideea continua să se învârtă în cap, încât dimineața firul narativ al romanului aproape se născuse.

Salman Rushdie, *Victory City*

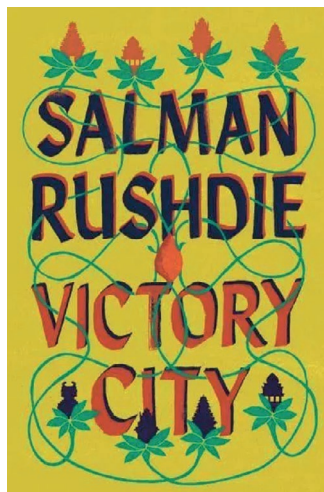
Emma Lăcraru

În februarie 2023, a apărut ultimul roman, al cincisprezecelea, al lui Salman Rushdie, la Penguin Random House, cu titlul *Victory City*, ficțiune istorică, basm și alegorie în același timp.

Autorul scrie despre conflictul dintre pluralism, frumos și libertate, pe de o parte, și fundamentalism, extremism, ignoranță și intoleranță, pe de altă parte. Creația sa poate fi înțeleasă ca o utopie a viitorului, dar și ca o pledoarie pentru conservarea trecutului, precum și ca o celebrare a artei cuvântului și a plăcerii de a povesti.

Romanul se bazează pe istoria reală a imperiului Vijayanagar, care a existat în India de sud între secolele al XIV-lea și al XVI-lea, ale cărui ruine sunt incluse în prezent în patrimoniul UNESCO. Frații fondatori apar cu nume schimbate, la fel și exploratorul portughez Domingo Paes, care devine un negustor ce, fără să vrea, dă noului oraș-cetate ficțional numele de Bisnaga, rezultat din pronunția greșită a originalului Vijayanagara.

O analiză subtilă a conținutului (<https://rupkatha.com/v15n203>) arată că romanul povestește în detaliu poemul epic *Jayaparajaya*, scris de Pampa Kampana, profetesa în vârstă de 247 de ani. Aceasta este

protagonista cărții, dinamică, înțeleaptă, făcătoare de regi și povestitoare, trăind de-a lungul mai multor generații înainte să-și piardă vederea. Debutul romanului constă în momentul în care ea reușește să încheie poemul, al cărui titlu se traduce prin *Victory and Defeat*, apoi să-l ascundă într-un vas de lut, ca un mesaj și o lecție pentru viitor, după care viața sa se încheie. Manuscrisul va fi găsit după 450 de ani de un narator anonim, care îi dezvăluie textul așa cum l-a găsit. Pampa Kampana susține puterea cuvintelor, a poveștilor pentru umanitate, ceea ce reprezintă una dintre ideile fundamentale ale romanului.

Inspirată de zeița Parvati, eroina fondează un oraș-imperiu cu o viziune utopică: egalitate pentru femei, înflorirea artelor, toleranță religioasă perpetuă. Femeilor li se atribuie roluri esențiale: războinici, gărzi ale palatului, avocați. Pampa este însă avertizată că orașul său nu va fi ferit de tulburări și că, în final, va fi distrus. Deși statutul său este semidivin, ea rămâne victima propriului gen, astfel că autoritatea îi este schimbată, iar rolul de conducător al cetății îi este refuzat. Bisnaga, orașul-cetate, este copleșit de nesăbuinta omenească, de războaie și de conflicte dinastice, de păstrarea tradiției sati și de perioadele de intoleranță religioasă care o obligă pe eroină să se exileze.

Tema centrală a romanului este conflictul dintre libertate și control, precum și încercarea de a-i convinge pe oameni că buna înțelegere este superioară opri-mării, iar magia, credinței. Cu ajutorul protagonistei, romanul promovează egalitatea de gen și toleranța religioasă, precum și rolul iubirii de a contrabalansa nebunia omenească. În esență, *Victory City* prezintă o viziune convingătoare a unei societăți utopice, fără a eluda provocările cărora aceasta trebuie să le facă față.

Rushdie folosește realismul magic pentru a descrie cât mai fidel complexitatea experiențelor

umane și pentru a crea o lume de vis, fantastică și tulburătoare, surprinzând realul și fabulosul vieții ca pe două fețe ale aceleiași monede. În tradiția orientală a povestirii, romanul îmbină proza bogată, poetică, imaginativă, cu teme profunde, complexe, ale societății contemporane, subliniind capacitatea individului de a evolua, dar și de a se autodistruge.

Conform lui Xan Brooks (<https://www.theguardian.com/books/2023/feb/01/victory-city-by-salman-rushdie-review-a-lavish-fairytale>), trebuie menționat că Rushdie și-a încheiat romanul înainte de atacul pe care l-a suferit în august 2022 și l-a conceput în jurul unei eroine creatoare de lumi, conștientă de pericolele cărora trebuie să le facă față, dar încrezătoare că actul povestirii poate să învingă răul. De asemenea, eroina acceptă că faptele omului sunt condamnate la pieire și că numai cuvintele sunt învingătoare, iar poveștile reușesc să fie nemuritoare.

Noul roman al lui Rushdie continuă să pună sub semnul întrebării tradiția, în special cea religioasă, după obiceiul scriitorului, reprezentând în același timp o narațiune istorică perfect realizată, expresie a realismului magic, precum și mărturie a rezistenței cu care autorul răspunde vicisitudinilor vieții.

Euforic

Andreea Stahie

– Între o țigară și un pahar de gin –
sentimentele sunt doar
armonie și echilibru
între bacteriile din stomac
– Și atunci de ce durează doar o noapte? –
ne e scârbă de noi
de ei, de ele, de toți
– Așa am citit în zodiacul chinezesc –
și mi s-a zis
că oamenii inhibați
sunt cei mai egoiști

Integral in versiunea online

Horodok. Poezia ca front literar

Ioana Hodor

Horodok respiră aerul hotărât al primei linii de front pe care Cuvântul o ocupă în războiul cu lumea. Prelundând titlul de la un raion din Lviv, Ucraina, care a reprezentat un loc al luptelor și conflictelor încă din secolul al XIV-lea, poezia lui Adi G. Secară surprinde prin deschiderea volumului abrupt, *in medias res*, ca și cum Cuvântul ne aruncă încă de la prima pagină pe fronturile literaturii și ale lumii și ne îndeamnă să răzvim singuri, printre versuri. Ingeniozitatea asocierilor neobișnuite, stilul lacunar care face loc sugestiei și tendința autorului de a esențializa descrierea universului creator fără să-i răpească din substanță fac din poeziile sale o experiență literară inedită, imersivă prin puterea ei metaforizantă. Dincolo de primele lecturi stă ascuns un univers intertextual cu referințe ce cuprind autori precum Kafka, Trakl, Urmuz, dar și Svetlana Cârstean, și care, privit caleidoscopic,

și îmbogățește și extinde sensurile cu fiecare nouă lectură.

Pe lângă temele evidente, ceea ce surprinde este tandrețea poemelor din mijlocul terenului minat al temei iubirii, pe care autorul le tratează sugestiv, subtil nostalgic, și de care se apropie cu o privire retrospectivă, dar precaută și distantă:

*îndrăgostirea este ca un fel de sălbăticiune
sau sălbăticiune
un fel de mistică a unor sălbatici
care își mănâncă primii iubiți și
primele iubite* (p. 15)

*„uneori mă gândesc că sunt
orfanul unei naivități
care și-a descris iubirile ca fiind
reale”* (p. 48)

De altfel, această apropiere naturală dintre poezie și iubire funcționează ca principiu creator, căci, dacă universul nu este ordonat de război, atunci va fi ordonat de

iubire, ambele declanșate, desfășurate și suspendate prin Cuvânt:

*„poetul făcea pași ca polifem
ridica dumărea ca pe un fular tricolor
deși existau atâtea culori
învârtea apele ca pe un lasso cu care
prindea curcubeie”* (p. 19)

Pe lângă dezambiguizarea ludică pe care Adi G. Secară o face în pseudo-postfață sub forma unui interviu, poezia vorbește de la și pentru sine. Recunoașterea ei „ca pe o cicatrice pe care ai s-o ai toată viața/ [...] ca pe o femeie la care ții/ dar de care nu te poți îndrăgosti cum ai vrea/ adică așa cum ai învățat” ține de ochiul format al Cititorului, de mutarea privirii din punctele fixe, canonice, spre altceva și de jonglarea cu granițele limbajului, sugestiei, metaforelor și, mai presus de toate, ale percepției. În războiul cu lumea ce tinde să-și împruțineze bogăția expresivă, Cuvântul și poezia sunt armele pe

care autorul le scoate ingenios din interiorul hainei, cu care țintește precis în seriozitatea canonului și în structurile empirice fragile: „și câteodată scrii doar pentru că... dor!/ și vrei să nu fii doar o cutie neagră!”. Rezultatul este această întoarcere spre poezie care, „poate că nu este decât o întoarcere la o veche prietenă/ care știe că este greu să fii prieten”.

La vie en (trop) rose

Mihai Bălbăceanu

Cătălina Steriu debutează în România cu volumul de povestiri *Prea roz*, publicat la Editura Eikon, după numeroase concursuri literare câștigate în Franța și Belgia.

Sub acest titlu – care imprimă volumului o dulcегărie falsă (explic spre finalul recenziei ce am vrut să spun cu aceste cuvinte, nu vreau să devoalez misterul de-acum) – autoarea reunește povestiri realiste pe diverse teme și stiluri, demonstrând atât versatilitate în abordarea subiectelor, cât și o bună intuiție în ceea ce privește cunoașterea și înțelegerea condiției umane.

Sunt nu mai puțin de douăzeci și opt de povestiri în acest volum. Recomandarea mea este să nu le citiți în grabă, ci să le savurați pe îndelete, așa cum ați lua, în fiecare dimineață pe stomacul gol, câte o linguriță de miere. De ce spun asta? Pentru că astfel puteți înțelege mai bine abilitatea Cătălinei

Steriu de a jongla când cu subiecte grave, când cu teme în aparență superficiale. Într-o povestire ni se relatează despre singurătatea unui pensionar care îl împinge să treacă peste sila sa față de soareci, pentru a se împrieteni cu unul care îi vizitează apartamentul (*Scărița, ciocanul și nicovala*), într-alta autoarea face o critică sardonică la adresa unei clase sociale omniprezente în fauna urbană a țării (*Game over*).

Într-o scenă ți se strânge stomacul de emoție, într-alta te trezești râzând în hohote, cum mi s-a întâmplat mie, de pildă, la următorul paragraf:

„În urma ei, posterul cu Pablo Escobar de pe perete flutură scurt. Eliza luă cartea de circulație rutieră de pe polița de deasupra patului, de lângă crema de față Lancôme și o altă carte, „Compatibilitatea între zodii” [...] Se gândea numai la selfie-ul pe care urma să-l facă la final la volanul mașinii și estima în minte numărul de like-uri pe care urma să le strângă pe Instagram. Își aminti că trebuia să fie atentă ca în poză să nu cumva să iasă și emblema Renault.”

De fapt, această ușurință de a pendula între sobru și parodic, între tandru și dur, face ca *Prea roz* să devină un volum de debut memorabil, în ciuda faptului că povestirile cuprinse în el nu trec de câteva pagini.

Totuși, cele mai reușite proze sunt cele care poartă un parfum vintage – cum ar fi *Alfonsa*, *Liniește colorată*, *Sous le ciel de Paris*, ca să dau câteva exemple – în ale cărui note de vârf percepi o falsă

sentimentalitate sau dulcегărie (ca să revin la ce afirmam în al doilea paragraf al cronicii).

De ce falsă? Aici stă cheia întregului volum. Cătălina Steriu nu e doar un povestitor iscusit, ci și un manipulator abil. Te ia de mână și te plimbă pe străzile copilăriei, ale iubirii și nostalgiei, pentru ca, la final, să te execute cu ghilotina. Nu face asta din dorința de a șoca (este prea matură pentru astfel de tertipuri), nici dintr-o rupere de context forțat avangardistă. Face asta ca un semnal necesar de alarmă că viața poate fi oricum, însă niciodată prea roz.

„Imperiul tusei îl contorsiona bidos în spasme pe care încerca să le ascundă întorcându-se cu spatele la mine. Expectora. Pe jos, de jur-împrejurul său, tronau mai multe pete roșiatice. Simțeam cum răceala clanței de fier îmi pătrundea în oase. Îl priveam și am început să plâng, în timp ce-l întrebam unde dispăruse marea cea albastră din venele lui.”

De la A la B

Cristian Drăgan

Citesc ce am scris până acum: Trebuie să-mi stabilesc de la bun început intențiile. Îmi doresc să pot exprima în scris exact ce simt, chiar dacă nu cred că o pot face. Trebuie să găsesc o echivalență.

Scriu: Orașul nostru, citim asta din cele mai vechi cronică, a fost la fel de întins cât e și acum. S-a scris că e la fel de întins ca cerul de deasupra noastră, și unii ar spune că întocmai datorită acestui lucru, știm că infinitul este real. Dar, când vine vorba despre natura realității sale, părțile diverg. Vreau ca un lucru să se înțeleagă clar, interesul meu pentru acest subiect este unul pur teoretic, nicidecum similar aceluia din grupările separatiste despre care tot aud din ce în ce mai des. Din păcate, o formulare greșită, o simplă eroare de comunicare mi-a cauzat multe dificultăți în lumea academică, mai precis respingerea textului meu *Considerații* asupra spațiului finit, care a fost văzut ca o încercare de incitare la revoltă, sau mai știu eu ce, deși nu este decât speculație.

M-au forțat să-mi iau o perioadă sabatică, în timpul căreia urmează să fiu investigat de către o comisie internă a Universității.

Deși nu sunt de acord, voi accepta să iau parte la audieri și să fac tot ce pot ca să lămuresc neînțelegera. Într-adevăr, țin morțiș să ies din oala grupărilor fanatice în care am fost plasat pe nedrept și lăsat să mocnesc, din simplul motiv că așa obișnuiesc a fi tratate subiectele așa-zis sensibile.

Mă uit peste ce am scris până acum și-mi dau seama că habar nu am cum să continui și dacă mă voi decide totuși să-o fac, adică dacă în mod miraculos cuvintele mi se vor desluși din încălceala râncedă a creierilor capului.

Berea vine mereu însoțită de un săculeț cât pumnul mai mult sau mai puțin plin cu alune, prăjite și sărate în dimineața asta de către negustorul cu taraba exact vizavi de bar. Nu știu cum, adică îmi pot închipui cum, dar certitudinea îmi lipsește, și de aici sămburele îndoilei prinde rădăcini în sufletul meu și peste puțin, dacă nu-mi recapăt certitudinea atât de necesară, mintea îmi va imagina livada de aluni și poate răspunsul lămuritor îmi va părea o glumă, dar până și un răspuns în glumă m-ar putea scoate din încurcătură. Încurcătura care mă trage de mână în sus, chemând ospătarul și împingându-mă să-l întreb cine

anume se face responsabil pentru aceste săculețe cu alune.

Răspunsul lui sec, „alunele sunt din partea casei“, nu-mi satisface pofta de cunoaștere, așa că mai comand o halbă și-l aștept cu a doua întrebare mai la obiect.

„Mi-l poți numi pe acela care, în fiecare dimineață, traversează piațeta asta și ia, mai mult ca sigur pe banii firmei, o pungă mare de alune și mai apoi, venind aici, pune pe alții să umple aceste săculețe?“ „Sau poate acela care le cumpără de la negustor pregătește el însuși aceste cadouri din partea casei?“ „Nu vă pot răspunde, domnule, pentru că nu știu. Eu doar le iau de după tejghea, dacă vreți, vă arăt de unde.“ „Nu, mersi.“

De curând, citind o carte scoasă de un coleg de la Universitate, mi s-a confirmat bănuiala:

anume că nimic nu explică acele relații tacite cu universul, pe care le luăm ca de la sine. Aș putea să-l contrazic puțin, citând sursele și așa precare ale studiului meu, momentan nerecunoscut, dar ar fi penibil. Pe acest coleg nu l-ar putea lua drept supporter al separatiștilor întocmai pentru că ignoră problemele reale. După încă niște minute îmi dau seama că lucrul care îmi displace profund în ceea ce îi privește este limitarea cu care sus-numiții agitatori separatiști concep însăși natura așezării noastre pașnice. Deși, îmi amintesc că am dat peste multe exemple de-a lungul istoriei ale unor astfel de căutări, fanatice așa zice, nu pot decât să mă amuz de a lor naivitate.

Integral în versiunea online

Foamea

Cristina Pașcanu

(fragment de roman)

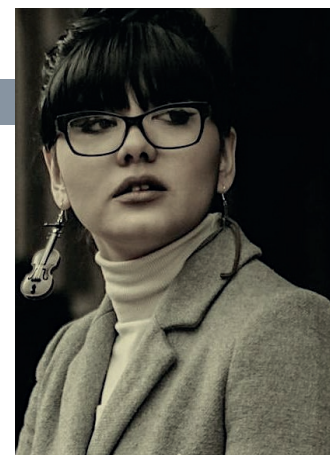
Când n-a mai putut calul și a nechezat pentru ultima dată, Amara a vărsat un șuvoi de lacrimi. De ce nu l-a acoperit pe spate cu o pătură? Lacrimile ei curg în spatele ochilor acum – lacrimi cerebrale – pentru că stăpânul l-a lăsat să moară pe muntele ăla înalt, dar nu înainte de a-i mai da un ultim șut în burtă.

Atât de slăbită este Carmen, încât oasele de sub ochi par rădăcinile nukului din deal. Rădăcinile nu mai au loc sub pământ,

așa că se extind deasupra, cu toate că oxigenul le face rău. Ochii ei sunt două mușuroaie, gata, gata să explodeze, să iasă din orbite. Sunt cei mai mari ochi pe care i-a văzut. Mai mari decât ochii vacilor, dar la fel de blânzi. Sunt atât de mari, încât parcă nu-i mai aparțin feței, ci stau acolo pentru că cineva i-a prins de tăblia de la pat cu nailon sau stau acolo sfidând gravitația, levitând ca-n spațiu. Păr nu mai are, ci doar două fire răzlețe cam ca ațele de cartofi ieșite dintr-o chiftea.

Însă cel mai rău îi arată gura. Nu mai are buze, sunt două pieleși

orizontale de struguri scuipate de Dumnezeu la nimereală. Nici sprâncene nu mai are. Capul arată ca o minge pe care cineva a lipit două urechi imense ca să facă o glumă proastă. Corpul este mai uscat ca prunele după ce le scoți din cuptor. Unghiile ei par mai degrabă unghiile fiicei sale confiscate de stat, de parcă cineva i le-ar fi smuls copilei pentru a i le lipi ei – numai să nu se simtă complet părăsită, complet vinovată. Brațele sunt ca doi pari de care legi roșiile în grădină ca să nu cadă pe pământ. Oasele parcă cer să fie eliberate din carne, de mirosul ei,

de culoarea murdară. Se pregătesc să devină țărână, mâncare pentru viermi, ofrandă adusă naturii, de aceea ies atât de mult în evidență.

Integral în versiunea online

Trailerul de carte: opinii din Colegiul Național „Sf. Sava”, București

Anchetă realizată de Irina Roxana Georgescu

Ștefan-Cristian Grecu

Cărțile prezintă o lume cu adevărat deosebită care se clădește în mințile noastre pe măsură ce dăm paginile. Spre deosebire de un film, în care observăm interpretarea și punerea în scenă a unui regizor, când citim cărți, suntem regizorii noștri și ne creăm propriul fir narativ.

Filmele ne pot ajuta să descoperim cărți noi, iar acțiunea de la Boovie, realizarea unui trailer, are în prim-plan încurajarea elevilor de a citi mai mult și de a trăi experiențe noi, împletindu-și destinele cu cele ale literaturii.

Boovie m-a ajutat să conștientizez că, prin ecranizare, o anumită poveste poate fi adusă la cunoștința publicului și, astfel, poate să promoveze curiozitatea și dorința de a parcurge lectura originală, devenind propriii regizori.

Rebeca Dumitrașcu

Dintotdeauna, în paralel cu parcurgerea unei cărți, în adâncul minții mele s-au schițat aproape cinematic întâmplările descrise, imaginându-mi personajele și interacțiunile dintre acestea; ieșeam din limita fizică a cărților și mă integram în poveste.

Mă fascinează relația dintre cărți, imagini și filme, întrucât ea încapsulează o nouă dimensiune a lecturii (depășirea graniței suportului scris prin intervenția subiectivă a celui ce citește, respectiv a scenariștului în cazul unei adaptări cinematografice). Ideea îmbogățirii unei povești prin redarea acesteia într-un nou format a fost unul dintre aspectele care m-au motivat să mă înscriu la Boovie și să-i determin și pe colegii mei să participe.

După realizarea book-trailerului, am început să apreciez imaginile vizuale și auditive. În special,

după planificarea scenariului, am ajuns să apreciez detaliile ce clădesc intriga, stele mai mici care îmbogățesc constelația acțiunii filmului/cărții și cărora nu le-am acordat inițial atenție.

Pentru mine, Boovie este definiția prieteniei, un proiect care mi-a dezvoltat latura critică și mi-a calibrat busola de cititor, provocându-mi creativitatea prin misiunea transpunerii unei povești scrise, de data aceasta, într-un format audio-video.

Emma Maria Bălăuță

Consider că între cărți, filme și imagini există o relație complementară. Imaginile vizuale care ne sunt transmise atunci când citim o carte sunt transpuse în viața reală prin intermediul filmelor, conturându-se, astfel, un proces prin care universul imaginar prinde viață și se contopește cu universul nostru. Participarea la Boovie mi-a schimbat percepția despre lectură prin felul în care a metamorfozat literatura dintr-o lume fictivă, interioară, într-o lume veridică. La filmări, ne-am distrat testând viața magică de actor, de scenarișt, de inginer de sunet sau de mașinist, încercând să depășim limitele firești ale vârstei și intrând în tainele filmului.

Delia Danciu

Experiența mea la Boovie mi-a deschis ochii în legătură cu toate modurile prin care filmul poate să transmită o idee sau un sentiment și modificările care sunt necesare în ecranizarea unei cărți. Dacă o carte se bazează pe descrieri ample, pe elemente artistice (de la comparații la metafore) pentru a transmite starea unui personaj sau relația lui cu mediul înconjurător, filmul se folosește de decor, lumină, cadre, mișcarea camerei, lentile, scenariu,

actori, coloana sonoră, colorizare și montaj pentru a transmite aceleași sentimente. Deoarece multe dintre aceste detalii nu sunt înregistrate conștient de privitor, majoritatea filmelor care se bazează pe cărți au un narator care ajută la dezvăluirea gândurilor protagonistului.

Filmul se bazează, în general, pe acțiune și pe relația cu mediul exterior, iar cartea, pe trăirile interioare. Din acest motiv, există cărți care sunt greu de ecranizat, cum ar fi *De veghe în lanul de secară* de J. D. Salinger, cu care am făcut debutul în 2021 la acest concurs. În trailerul de trei minute, am reușit să prezentăm majoritatea scenelor de acțiune care se petrec în carte, dar, în cazul unui lungmetraj, filmul ar deveni aproape static.

Anul următor, împreună cu echipa „Ambrosia” (Adrian Maghiar, Sorana Tomuțiu, Denisa Rotaru, Andrei Bucurică, Dinu Dogaru, Ștefan Stănescu), am ales o carte plină de acțiune, *Cum să te împrietenești cu întunericul* de Kathleen Glasgow, despre suferința unei adolescente care și-a pierdut mama. Cartea ne-a permis să alegem scenele potrivite pentru a transmite ideea principală. Astfel, am descoperit că, deși unele scene sunt importante în carte, translația în film cu exactitate nu mai are deloc același efect. Adăugând faptul că aveam un timp limitat, am ajuns să prezentăm o întreagă secvență despre călătoria ei între mai multe case de adopție în trei cadre de câte o secundă fiecare. În schimb, pentru o scenă scurtă în carte în care și-o imaginează pe mama ei în oglindă sau pe canapea, am decis să oferim mai mult timp, pentru că avea un impact vizual mai puternic.

Deși ecranizarea unui film pare în majoritatea timpului că nu poate depăși cartea, sunt importante detaliile și munca depusă. Un cadru filmat dintr-un anumit

unghi și cu o anumită mișcare a camerei va transmite aceeași idee ca o descriere într-o carte sau stabilirea unei coloane sonore identificabile pentru un anumit personaj și prezentarea ei înainte de filmarea personajului propriu-zis va induce privitorului, înconștient, ideea că personajul urmează să apară. Toate aceste aspecte trebuie luate în considerare în cazul comparării a două forme de artă complet diferite, dar care urmăresc același scop.

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociatia-creatorilor-de-fictiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărțiușii

© Ficțiunea OPTm

R E D A C Ț I A

Director: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

